

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.821 van 6 februari 2009
in de zaak RvV 33.213 / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van verzoeker als volgt:

“U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeens origine te zijn.

U kende problemen in Armenië omwille van de politiek.

U had ideeën die verschilden van de regering: de regering is corrupt, en u kon het onrecht niet verdragen.

U bent wel nooit lid geweest van een politieke partij omdat u als ingenieur geen tijd had.

U geeft aan dat er veel mensen zijn van de oppositie die vervolgd worden. Mensen worden opgepakt, opgesloten, en sommigen werden zelfs gedood in de cellen, en die situatie is al zo sinds 2001, ook tussen de verkiezingsperiodes door.

U werd op 20 juli 2007 voor de derde keer bij uw directeur geroepen. Hij stelde dat mensen die een bedrijf hebben, als één man moeten werken voor Serge Sarkisyan. Uw directeur gaf aan dat u zoveel mogelijk stemmen moest ronselen – eventueel door omkoping voor Serge Sarkisyan. U antwoordde dat u daar niet op kon ingaan. De directeur zei dat u uw ontslag moest indienen, maar u weigerde.

Toen u de fabriek verliet werd u benaderd door 4 personen. Ze stelden dat ze met u wilden praten, en u stapte in hun wagen. Ze vroegen u of u als opposant niet vreesde voor uw gezin.

Ze namen u mee naar een druivenpark buiten de stad waar ze u sloegen. U greep uw autosleutels, en u raakte daarmee een van hen aan het oog. U zag hem bloeden, en ze begonnen u harder te slaan. Ze sloegen u op uw oor, waardoor u nu niet meer zo goed hoort. U viel bewusteloos. U kon met een vrachtwagen uw huis bereiken. U had een open wonde aan uw kin. Uw neus was gebroken, en er kwam 6 dagen vloeistof uit uw trommelvlies. Een vriendin van uw vrouw verzorgde u.

U diende geen klacht in bij de politie.

Op 02 augustus 2007 werd uw zoon aangereden. Met de auto van een onbekende werd uw zoon dan naar het ziekenhuis van Masis gebracht, waar hij anderhalf uur bleef voor eerste hulp. U werd door de politie vanuit het ziekenhuis meegenomen naar de plaats van het ongeval omdat u een getuige was. Na de registratie van de gegevens werd u teruggebracht naar het ziekenhuis van Masis. Toen uw vrouw in het ziekenhuis aankwam, waren de agenten al de papieren aan het invullen op de kamer van uw zoon. De politie stelde dat ze de dader zouden vinden. Uw zoon werd daarna met een ziekenwagen van Masis naar Jerevan gebracht. Jullie kregen daar bezoek van 2 rechercheurs in burger die u wilden overhalen geen klacht in te dienen. Toen u hoorde dat de persoon die u zoon had aangereden, de broer was van de persoon die u had gestoken met uw sleutel, begreep u dat deze mensen waren omgekocht.

Uw partner ging op 04 september 2007 naar het hoofd van het generale parket in Jerevan.

U was vertrouwenspersoon tijdens de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. U moest zien dat alles goed liep, en u moest fraude voorkomen.

Vanaf 20 februari 2008 riep Petrosyan op tot nationaal protest, en u ging daar elke dag naar toe van 's ochtends tot 18 à 19 à 20 uur. U geeft aan dat de mensen verdreven werden van het Vrijheidsplein tijdens de nacht van 29 februari 2008 op 01 maart 2008.

Op 02 maart 2008 belde een vriend u op, die zei dat u moest vluchten omdat er gezegd werd dat de "opvallende figuren" moesten gearresteerd worden.

Op 02 maart 2008 werden tijdens een huiszoeking (toen u afwezig was) bij u thuis alle paspoorten afgenomen. Uw partner werd gearresteerd, en 1 dag en 1 nacht in een vochtige kelder opgesloten.

Uw partner belde u op 03 maart 2008, en ze stelde dat u Armenië moest verlaten. U ging dan via Lusakunk naar Vardakar. De boerderij werd in brand gestoken op 23 maart 2008; U bleef in Vardakar tot uw vertrek naar België.

U verliet Armenië op 03 juli 2008 met een minibus naar Georgië, en u reisde verder richting België.

U kwam België binnen op 09 juli 2008 in het gezelschap van uw partner Simonyan Lamara (O.V. 6.283.682) en in het gezelschap van uw 3 minderjarige kinderen, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 10 juli 2008."

1.2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van verzoekster als volgt:

"U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeens origine te zijn.

Op 20 juli 2007 kwam uw man Simonyan Samwel(O.V. 6.283.682) geslagen thuis. Hij had een open wonde aan de kin, zijn neus was gebroken, en ze hadden met een schoen tegen zijn oor geslagen. Uw man had ook blauwe plekken op zijn lichaam. Uw man werd verzorgd door uw vriendin S.

Jullie dienden geen klacht in bij de politie.

Jullie waren aan het wachten tot de politie naar jullie zou komen omdat uw man gezegd had dat hij iemand verwond had aan het oog.

Op 02 augustus 2007 werd uw zoon aangereden toen uw man met hem aan het wandelen was. Jullie kwamen te weten dat uw zoon was aangereden door de broer van de man die uw partner in zijn oog had gestoken. Uw zoon werd door een onbekende naar het ziekenhuis van Masis gebracht. Daar bleef hij anderhalf uur voor de eerste hulp, en daarna werd hij naar het kinderziekenhuis van Jerevan gebracht.

Als uw zoon al thuis was, dienden jullie klacht in bij het hoofd generaal parket in Jerevan.

Op een zeker moment hebben ze geprobeerd uw dochter mee te nemen, maar uw buurman zag dat, en kon verhinderen dat ze werd meegenomen.

Uw man was vertrouwenspersoon in Massis bij de verkiezingen van 19 februari 2008. Op 02 maart 2008 was er een huiszoeking bij jullie thuis. Hierbij werden al jullie paspoorten afgenomen. U werd voor 1 dag meegenomen. U verliet Armenië op 03 juli 2008 met een minibus naar Georgië, en u reisde verder richting België. U kwam België binnen op 09 juli 2008 in het gezelschap van uw partner Simonyan Samwel (O.V. 6.283.682) en in het gezelschap van uw 3 minderjarige kinderen, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 10 juli 2008.”

1.3. De Raad stelt vast dat verzoekers deze beschrijving van hun asielrelaas niet betwisten.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inzake verzoekster louter wordt verwezen naar de bestreden beslissing inzake verzoeker.

Dit wordt ook door verzoekers vastgesteld in hun verzoekschrift (zie p. 4).

Aldus wordt enkel de bestreden beslissing inzake verzoeker door de Raad aan een onderzoek onderworpen.

4.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker vangt aan als volgt:

“U verklaart tijdens het interview tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Armenië omdat uw politieke ideeën verschilden van die van de regering (CGVS, p. 5), en u geeft aan dat u zelf aanwezig was bij de betogingen na de verkiezingen van 19 februari 2008, en u geeft uitdrukkelijk aan dat u bij het beëindigen van deze acties door de politie, aanwezig was (CGVS, p. 14 en 15).

Hierover dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw verklaringen over deze feiten met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, duidelijk blijkt dat uw verklaringen niet stroken met de realiteit.

Ten eerste stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat tijdens de betoging de nacht van 29 februari 2008 op 01 maart 2008 niemand gearresteerd werd en u geeft aan dat er pas de volgende dag mensen gearresteerd werden, namelijk thuis (CGVS, p. 15).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt daarentegen echter duidelijk dat de ordetroepen wel degelijk meer dan 100 mensen gearresteerd hebben op en rond het plein waar betoogd werd in de vroege ochtend van 01 maart 2008.

Ten tweede stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat de politie rond middernacht (van de nacht van 29 februari 2008 op 01 maart 2008) gekomen is, en dan begonnen is de mensen te slaan (CGVS, p. 15).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt daarentegen echter dat de Armeense speciale veiligheidstroepen pas vanaf 06.30 begonnen de betoging uit elkaar te slaan.

Ten derde stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat er door de politie niet geschoten werd bij de ontruiming van het plein (CGVS, p. 15).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt daarentegen echter dat er door de politie wel degelijk gevraagd werd.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat gezien deze inconsistenties er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u zelf aanwezig zou geweest zijn bij deze incidenten, en dat bijgevolg ook geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u hierdoor blijvende gevolgen en problemen door zou ondervinden.”

4.2. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift van 27 oktober 2008 dat hij tijdens de nacht van 29 februari op 1 maart 2008 slechts op de betoging op het Vrijheidsplein aanwezig was tot middernacht of half één 's morgens. Hij verklaart dat op dat tijdstip de politie is begonnen in te slaan op de betogers, zodat hij, uit zelfbehoud, het plein toen heeft verlaten.

Hij laat gelden dat het plaatshebben van deze eerdere politie-interventie ten opzichte van deze van 6u30, steun vindt in informatie over de betrokken betoging, meer bepaald het BBC-artikel "Armenia declares emergency rule", door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat het heeft over "the latest clashes after police cleared Freedom Square of opposition demonstrators" (eigen vertaling: "de laatste confrontaties na de politieontruiming van de betogers op het Vrijheidsplein"), en het document "Special Mission to Armenia" van de Raad van Europa, toegevoegd aan zijn verzoekschrift, dat spreekt over drie confrontaties tussen politie en betogers tijdens de betrokken nacht.

Hij verduidelijkt dat zijn verklaringen dan ook betrekking hebben op het politieoptreden omstreeks middernacht of half één 's morgens en toen door de politie niet werd geschoten, en niemand werd gearresteerd.

Hij besluit dat zijn verklaringen dan ook niet in strijd zijn met de informatie door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier, die betrekking heeft op de gehele nacht van 29 februari op 1 maart 2008, en met name tot en met het laatste politieoptreden om 6u30.

Hij benadrukt daarnaast zijn verklaring dat er acht mensen zijn gestorven bij de ontruiming van het plein en dat er ook auto's in brand zijn gestoken, die steun vindt in informatie over de betrokken betoging, meer bepaald het artikel "Recent political developments and elections", door verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift.

Verzoeker geeft nog aan dat, hoe dan ook, hij niet werd geconfronteerd met de opgeworpen tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de informatie in het bezit van de Commissaris-generaal, en dat er tegenstrijdigheden bestaan in de beschikbare informatie over de betrokken nacht. Hij verwijst hiertoe naar een document van de organisatie Human Rights Watch getiteld "Armenia: Events of 2007", het hoger vermeld BBC-artikel en het hoger vermeld document van de Raad van Europa.

4.3. De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker, op de vraag tot wanneer de betoging tijdens de nacht van 29 februari op 1 maart 2008 duurde, antwoordde dat ze duurde tot "rond middernacht", omdat op dit tijdstip "kwam de politie, en ze begonnen mensen te slaan" (zie verhoorverslag van 16 september 2008, p. 15).

Deze verklaringen van verzoeker hebben aldus duidelijk betrekking op het politieoptreden waarbij de betoging werd stopgezet en de plaats waar ze plaatsvond werd ontruimd.

Terwijl verzoeker dit politieoptreden plaats "rond middernacht", blijkt uit de informatie, zowel door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (zie o.a. het Human Rights Watch artikel "Armenia: Police beat peaceful protesters in Yerevan"), als door

verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift (zie o.a. het document "Special Mission to Armenia" van de Raad van Europa, p. 4-5) dat het politieoptreden waarbij het betrokken plein werd ontruimd, een aanvang nam op 1 maart 2008 omstreeks 6u30.

De Raad leest in boven vermelde informatie (zie o.a. het document "Special Mission to Armenia" van de Raad van Europa, p. 4-5) dat de betoging zich door dit politieoptreden verplaatste naar de straten rond de Franse en Russische ambassade te Yerevan, en daar opnieuw een aantal confrontaties plaatsvonden tussen de politiediensten en de betogers. Het zijn deze confrontaties die het hoger vermelde BBC-artikel omschrijft als "de laatste confrontaties na de politieontruiming van de betogers op het Vrijheidsplein".

De Raad leest vervolgens in hoger vermelde informatie dat, terwijl verzoeker verklaard heeft dat tijdens deze politieoperatie -die hij dus verkeerdelijk in de tijd situeert-, niet werd geschoten en niemand werd gearresteerd (zie verhoorverslag van 16 september 2008, p. 15), er tijdens laatst vermelde confrontaties door de politie in de lucht werd geschoten om de betogers angst aan te jagen en uit elkaar te drijven, en er zeker 100 personen werden gearresteerd.

De Raad merkt op dat de informatie, zowel door de Commissaris-generaal als door verzoeker aangebracht, eensluidend is.

Verzoekers verklaringen over de betrokken politieoperatie komen echter niet overeen met de realiteit.

Zelfs indien verzoeker na de aanvang van de betrokken politieoperatie naar huis zou zijn gevlucht zoals hij beweert, en de hoger vermelde latere confrontaties tussen politie en betogers aldus niet persoonlijk meemaakte, kan toch van hem, als politieke opposant, die op aanhoudende wijze deelnam aan de betrokken protestactie (zie zijn verklaring dat "Op 20/02/2008 deed Petrosyan een oproep tot een nationaal protest. Ik ging daar elke dag alleen naar toe vanaf 's ochtends tot 's middags 18 à 19 à 20 uur", verhoorverslag van 16 september 2008, p. 14), worden verwacht dat hij perfect op de hoogte was van de gebeurtenissen en daaromtrent juiste verklaringen kon afleggen, wat niet het geval bleek.

Deze vaststellingen leiden de Raad tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden politiek "activisme".

Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de Commissaris-generaal ten slotte verzoeker te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn afgelegde verklaringen en de informatie over de betrokken gebeurtenis waarover het Commissariaat beschikt.

4.4. De motivering stelt verder:

"Uit uw verklaringen tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omwille van problemen die u ondervond naar aanleiding van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 5).

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat er de afgelopen jaren veel mensen van de oppositie vervolgd worden, opgepakt, opgesloten en zelfs gedood (CGVS, p. 6). U verklaart verder tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat deze situatie al zo is sinds 2001, en dat ook tussen de verkiezingsperiodes door mensen werden opgepakt en opgesloten (CGVS, p. 6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er tijdens de kiesperiode/referendaperiodes in de periode 2003-2006 inderdaad sprake was van een verhoogde spanning die geleid heeft tot intimidaties en kortstondige aanhoudingen.

Na deze opstoten van agitatie is er echter geen sprake meer van het feit dat sympathisanten of leden van oppositiepartijen gezocht worden in het kader van een gerechtelijk onderzoek of het slachtoffer zijn van daadwerkelijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat uit deze informatie kan worden afgeleid dat uw verklaringen over politieke vervolging in de betreffende periode niet stroken met de realiteit, hetgeen toch minimaal van u verwacht kan worden als u daadwerkelijk actief zou zijn geweest voor de politieke oppositie."

4.5. Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert, dateert van januari 2006, zodat de erin beschreven gebeurtenissen moeten worden gesitueerd tussen 2003 en 2005.

Hij benadrukt dat deze informatie dan ook onmogelijk het bewijs kan leveren dat zijn verklaringen dat vandaag de dag politieke opposanten worden lastig gevallen in Armenië, ongelooftwaardig zijn.

Hij stelt dat zijn verklaringen steun vinden in recente informatie met betrekking tot Armenië, meer bepaald het rapport 2007 over Armenië van de Armenian Helsinki Committee, het hoger reeds vermeld document van de organisatie Human Rights Watch getiteld "Armenia: Events of 2007", het rapport 2007 over Armenië van de US Department of State, en het document "Nations in Transit 2007", door verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift.

Verzoeker verklaart daarnaast nog dat de bestreden beslissing onterecht, daden van vervolging reduceert tot gerechtelijke vervolging.

4.6. De Raad merkt op dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 in concreto dient te worden aangetoond.

Een beschrijving van de algemene situatie in het land van herkomst is hiertoe dan ook onvoldoende.

De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 4.3 waarin werd besloten dat verzoeker zijn politiek "activisme", dat hem naar zijn beweringen problemen zou hebben bezorgd, niet aannemelijk maakte.

Volledigheidshalve, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing daden van vervolging niet reduceert tot gerechtelijke vervolging; de bestreden beslissing heeft het immers over "*gezocht worden in het kader van een gerechtelijk onderzoek of het slachtoffer zijn van een daadwerkelijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie*".

4.7. De motivering vervolgt:

"Uit een vergelijking van uw verklaringen en de verklaringen van uw partner blijken bovendien enkele tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen in bijkomende mate ondermijnen.

*Ten eerste stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat nadat uw zoon werd aangereden, en nadat u hem naar het ziekenhuis van Masis had gebracht, u door de politie werd **meegenomen naar de plaats van het ongeval omdat u een getuige was**, waarbij u na de registratie van de gegevens opnieuw naar het ziekenhuis van Masis werd gebracht (CGVS, 12 en 13).*

*Uw partner stelt daarentegen dat u met de politie **niet opnieuw bent teruggedrennen naar de plaats van het ongeval** (CGVS vrouw, p. 6).*

Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaart uw partner dat zij denkt dat u niet meer naar de plaats van het ongeval bent geweest (CGVS vrouw,p.6). Deze verklaring is niet afdoende. Er kan verwacht worden dat uw partner weet of u al dan niet met de politie bent teruggekeerd naar de plaats van het ongeval vanuit het ziekenhuis.

*Ten tweede stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat uw partner, na de aanrijding van uw zoon, **de politie heeft gezien op de kamer van uw zoon** (CGVS, p. 13).*

Uw partner stelt daarentegen dat ze de politie enkel gezien heeft buiten, en zeker niet op de kamer van jullie zoon (CGVS, p. 6).

Bij confrontatie verklaart zij dat u zich moet vergist hebben (CGVS vrouw, p.6). Deze verklaring is evenmin plausibel, gelet op de gedetailleerde beschrijving van u van de twee politiemannen die in de kamer van uw zoon zijn geweest (CGVS, p.13)."

4.8. Verzoeker verklaart de eerste tegenstrijdigheid door het feit dat, wanneer verzoekster aankwam in het ziekenhuis, hij reeds samen met de politie naar de plaats van het ongeval van zijn zoon was geweest, en hij zijn echtgenote daar niet van op de hoogte bracht, aangezien zij toen beiden geschokt waren door het gebeurde.

Hij voegt hier aan toe dat zowel hij als zijn vrouw op het ogenblik van de feiten zodanig onder de indruk waren dat zij zich niet bewust waren van hetgeen zich rondom hen afspeelde, zoals waar en wanneer de politie in het ziekenhuis aanwezig was, wanneer zij zijn vertrokken, enz. Hij stelt nog, aangaande de tweede tegenstrijdigheid, dat verzoekster geen getuige was van het ongeval, en niet werd geconfronteerd met de politie, in tegenstelling tot hem, zodat zij de gebeurtenissen op een andere manier heeft ervaren. Hij merkt nog op dat deze tegenstrijdigheden slechts details betreffen, die onbelangrijk zijn in het licht van de ernstigheid van de betrokken gebeurtenis.

4.9. De Raad merkt op dat deze tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier en geen details betreffen, aangezien verzoekers aanvoeren dat het auto-ongeluk waarbij hun zoon werd betrokken, verband houdt met de politieke problemen van verzoeker.

De Raad aanvaardt de uitleg van verzoekers voor de vastgestelde tegenstrijdigheden niet; immers, is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in het leven van personen dermate in het geheugen gegrift staan dat deze personen daar in een later stadium nog een coherente beschrijving van kunnen geven.

Uit de verhoorverslagen blijkt dat de verklaringen van verzoekers over het ongeval van hun zoon en het verdere gevolg eraan gegeven, zeer uitgebreid zijn wat tegensprekt dat ze zich op het ogenblik van de feiten, niet volledig bewust waren van hetgeen zich rondom hen afspeelde.

Bij een ingrijpende gebeurtenis in het leven van een familie, als een ongeval van een kind, kan ten slotte worden verwacht dat de overige familieleden, op elkaar aangewezen voor steun, elkaar iedere informatie over de betrokken gebeurtenis, op nauwgezette manier, meedelen.

Gezien deze tegenstrijdigheden, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat het verkeersongeval van hun zoon zou zijn ingegeven door de politieke problemen van verzoeker.

Bovendien dient herhaald te worden dat aan het politiek "activisme" van verzoeker, en dus de problemen die eruit voortvloeiden, als niet geloofwaardig werden aangenomen.

4.10. De motivering eindigt als volgt:

"De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een rijbewijs van uzelf, een militair boekje van uzelf, een geboorteakte van uw dochter, een geboorteakte van uw andere dochter, een geboorteakte van uw zoon, een huwelijksakte, diploma's, een geboorteakte van uw kleindochter, een naturalisatiedocument van uw schoonzoon, en een huwelijksakte van uw dochter) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de identiteit van uw gezin, doch niet met betrekking tot uw concrete problemen.

Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch attest bevat de informatie dat uw zoon een beenbreuk opliep na een opzettelijke aanrijding, maar volgens uw verklaringen (CGVS, p. 4) is er nergens sprake van het feit dat dit ongeval verband zou houden met uw problemen.

Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde foto van uw zoon toont een beeld van uw zoon met een beenbreuk, maar nergens op deze foto kunnen de omstandigheden van het ongeval worden afgeleid, en kan worden geconcludeerd dat dit ongeval verband zou houden met de uw problemen.

Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegd attest als vertrouwenspersoon bij de presidentsverkiezingen van 2008, bevat de informatie dat u werd aangeduid als vertrouwenspersoon van Levon Ter Petrosyan, doch bevat geen informatie of u daadwerkelijk politiek actief was, en bevat evenmin informatie of u hierdoor eventueel concrete problemen zou kennen in Armenië.

Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De documenten en attesten kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden en gebrekkige verklaringen in vergelijking met de beschikbare informatie, ook niet opheffen."

4.11. Verzoeker laat nog gelden dat de verklaringen van hem en zijn echtgenote, coherent zijn, en worden ondersteund door talrijke documenten.

Hij wijst op het attest volgens het welke hij bij de presidentsverkiezingen van 2008 vertrouwenspersoon was van Levon Ter Petrosyan, en stelt dat dit zijn politiek activisme bewijst.

Hij wijst verder op de bewijsstukken over het ongeval van zijn zoon, die aantonen dat deze gewond werd bij een opzettelijke aanrijding.

Verzoeker zond bij aangetekende brief van 28 november 2008 aan de Raad een stuk, naar zijn verklaring een attest van de gemeente Lusakunk dat bevestigt dat hun boerderij is afgebrand na brandstichting, en de enveloppe waarin dit stuk hen werd opgestuurd.

Hij zond bij aangetekende brief van 10 december 2008 aan de Raad nog stukken, naar zijn verklaring vier getuigenissen van burens die bevestigen dat de politie nog verschillende keren is langsgelopen om hen te ondervragen over hun verblijfplaats.

Dit alles in acht genomen, besluit verzoeker dat van hem en zijn echtgenote de hoedanigheid van vluchteling moet worden erkend.

Door dit niet te doen, stelt verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.12. De Raad merkt vooreerst op dat de verklaringen van verzoekers niet coherent zijn, zoals ze beweren; hiertoe wordt verwezen naar de argumentatie sub. 4.3 en 4.8.

Het document door verzoeker neergelegd met betrekking tot zijn beweerde aanstelling bij de presidentsverkiezingen van 2008 als vertrouwenspersoon van Levon Ter Petrosyan, weegt niet op tegen de onjuiste verklaringen van verzoeker over de gebeurtenissen rond deze verkiezingen zoals vastgesteld sub. 4.3.

Vastgesteld wordt verder dat noch het medisch attest, noch de foto, inzake het verkeersongeval van verzoekers zoon, enige aanwijzing bevatten over een verband tussen dit ongeval en de beweerde politieke problemen van verzoeker.

De vermelding in het medisch attest dat de aanrijding van verzoekers zoon opzettelijk was, kan niet anders dan gebeurd zijn op aanzeggen van verzoeker.

Ook uit het document met betrekking tot de brand van de boerderij, kan geen verband worden afgeleid met de beweerde politieke problemen van verzoeker.

De voorgelegde getuigenissen ontberen naar het oordeel van de Raad objectieve bewijswaarde.

Voor de overige documenten, voorgelegd door verzoekers, schaaft de Raad zich achter de motivering van de bestreden beslissing.

Besloten kan worden dat verzoeker, noch door zijn verklaringen, noch door stavingsstukken zijn asielrelaas geloofwaardig weet te maken.

De Commissaris-generaal besloot aldus terecht dat verzoeker en zijn echtgenote niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissingen schenden dan ook niet dit laatste wetsartikel, alsook de artikelen 48/2 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het aangevoerde artikel 48/1 van dezelfde wet is onbestaande.

Artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève heeft geen directe werking binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending van dit rechtsartikel niet dienstig is.

Artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 heeft betrekking op de subsidiaire beschermingsstatus, wiens toekenning verzoekers niet vragen (zie infra 5).

